

DE SCHATKAART
VAN DE
VERGETEN
DROMEN

2025

**DE SCHATKAART
VAN DE
VERGETEN DROMEN**

tekeningen en tekst

Dick van den Heuvel

2025 @ Dick van den Heuvel

“Waar kijk je naar, opa?”

Hij hoorde het zachte stemmetje van zijn kleinzoon Pip achter zich. De zee was minstens zo rusteloos als zijn hart. Tja, je kon eindeloos naar die kleine golven dicht bij het strand kijken maar de horizon met dat prachtige klotsende schuim lokte hem altijd weer om er op uit te gaan. Kapitein Blauvelt de Bouff zou eigenlijk in ruste moeten zijn. De zeven zeeën had hij bevaren en alle mogelijke vijanden waren verslagen. Er werd tot ver in den vreemde met ontzag over hem gesproken. Wat had hij nog te zoeken op de oceaan?

“Wellicht moet ik op reis,” antwoordde de grootvader met zware stem.

“Dan ga ik mee,” juichte Pip. “Zullen we de zeilen hijsen?”

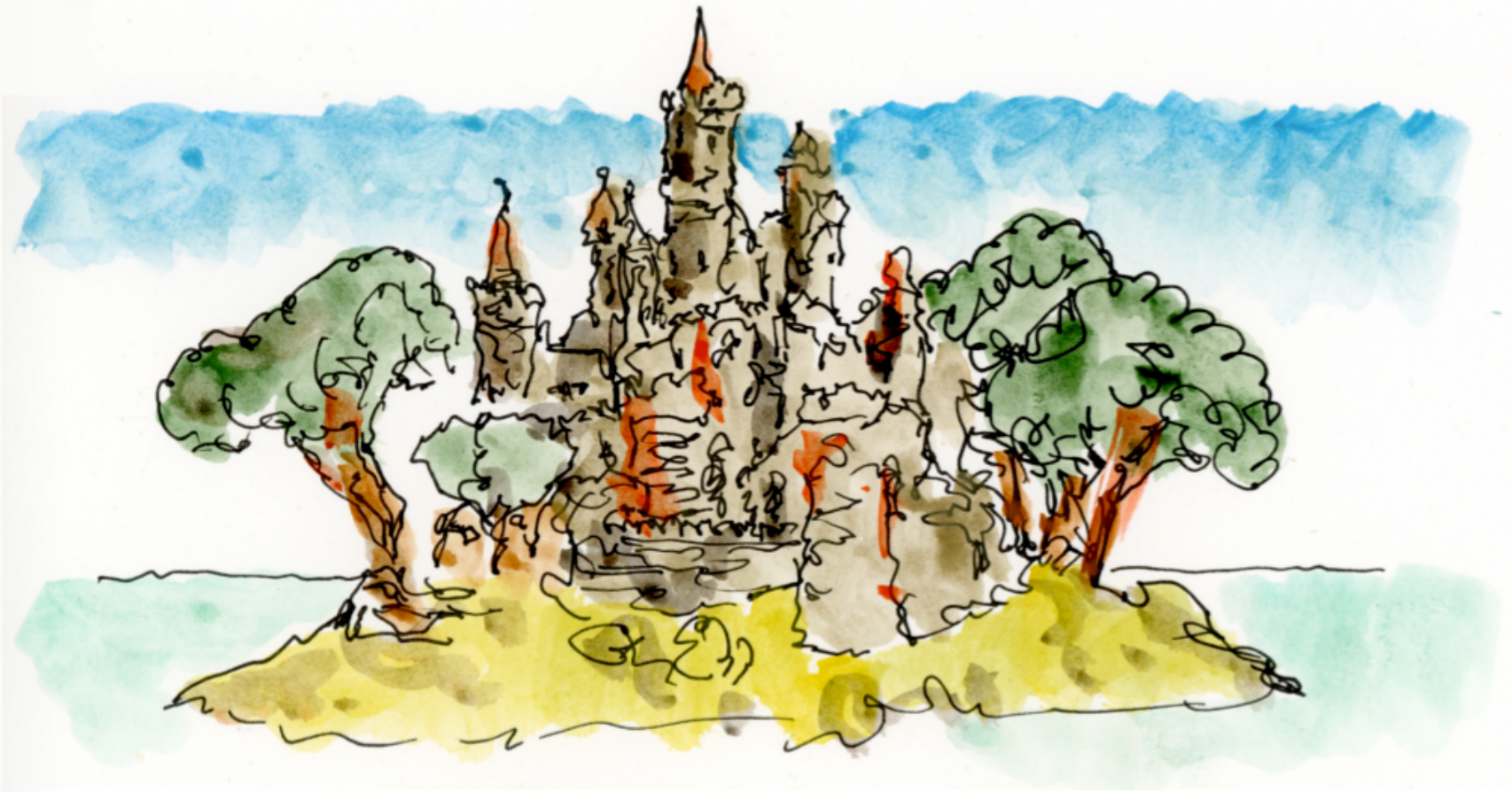
Pas toen draaide Opa Blauvelt zich om en keek naar het kind met die vurige glimlach en z’n lichtgevende ogen.

“Maar wat gaan we dan in vredesnaam doen?” vroeg de gepensioneerde piraat, meer aan zichzelf dan aan het kind.

“We moeten aan de slag met De Kaart van de Vergeten Dromen!” zei Pip en wilde al terug hollen naar het Grote Zandkasteel waar hij woonde... waar ook z’n moeder was en z’n grootmoeder.

“Die ken ik niet...” aarzelde Blauvelt maar liep vervolgens wel mee naar het prachtige bouwwerk dat niet ver van de kustlijn verwijderd was. Hij die alle geschiedenis kende van de scheepvaart in de laatste eeuwen en zijn rol als onverzettelijke piraat daarin. Het moest hem in al die drukte ontgaan zijn. Het jong ging door de poort en holde de moeizame trappen op naar de torenkaartenkamer waar zelden meer iemand kwam. Zijn grootvader pufte zich een weg naar boven, op grote vermoeide afstand van de altoos brandende toorts die zijn kleinkind nu eenmaal was. “Gun me even,” steunde de oude piraat op een van de tussenverdiepingen. Hij hoorde hoe Pip intussen bezig was om een chaos te maken van de daar verzamelde papieren. Dat was trouwens niet erg... hij kende de zeeën uit het hoofd en had nauwelijks een verrekijker of een sextant nodig om koers te vatten.

Uiteindelijk bereikte hij het grootdomein dat uitkeek over alle zee rondom het eiland waar ze hun geluk hadden gevonden. Een blik uit het raam en je zag de heerlijkste vruchtenbomen en groentetuinen die hen dagelijks van het meest smakvolle voedsel voorzag uit de grote Toverkeuken aan de achterkant van het

Zandkasteel. Pip lag intussen op z'n buik op de grond en keek naar de kaart die hij tussen al het papier had gegraid.

“Dit is hem!”

Nee, deze kaart kende Kapitein Blauvelt niet. Hij leunde met één arm op een tafel en met de andere op een stoel om

zo af te dalen naar het kleurrijke kaartenwerk dat uitgespreid op de grond lag. Het was haast een kunstwerk, zo vol was het van zwarte lijnen die grondgebied moesten aftekenen... verder het zeeblauw van te bevaren wateren... grijs van berggebied... groen van haast ondoordringbare wouden. Maar er was ook vuurrood in lijnen die routes leken te zijn tussen al die landen en streken. Dan waren er vlaggetjes geschetst waar zich ongetwijfeld schatten moesten bevinden. “Dromen!” zei Pip.

“Dromen?” vroeg Grootvader Blauvelt de Bouff.

“Ja, dromen!” En meteen ging het joch met z'n vingers langs al dat lijnenspel op die kaart. “We moeten ze allemaal vinden en dan brengen we ze naar de mensen aan wie ze toebehoren.”

“Ik begrijp er helemaal niets van,” zei de oude man. Dit vond hij moeilijk om te erkennen want door leeftijd en ervaring zou hij in wetenschap toch ver boven dit kind moeten uitstijgen. Alleen moest hij nu toch zijn meerdere erkennen in de jeugd en dat was lastig om toe te geven. “Waarom liggen die dromen daar begraven?”

“Dat doen mensen. Ze denken altijd dat hun dromen voor later zijn. Maar als ze er dan eindelijk aan toe zijn, kunnen ze die nooit terugvinden.”

“Oh,” knikte grootvader. Het duizelde hem enigszins.

“We halen even brood en soep voor onderweg en dan gaan we meteen,” drong het kind aan. Opa Blauvelt wist niet of hij de knaap nu moest tegenspreken. Ondervinding had bewezen dat je wel meer dan brood en soep nodig had voor zeereizen omdat die soms maanden, of wellicht zelfs jaren in beslag namen.

“Nee, een dromenreis kost geen tijd,” wist Pip.

“Nou ja, een beetje... maar dan is brood en soep genoeg.”

Grootmoeder Goedeke vond het maar niks dat de heren op de Grote Vaart gingen. Ze was nu wel klaar met al dat gereis. Eindelijk hadden ze wat rust gevonden in het

Zandkasteel dat ze al heel lang geleden hadden laten bouwen maar waar ze – door al dat piraterie – nooit lang hadden kunnen verblijven. Hier was alles... zonneshijn... koele wind... de heerlijkste vruchten en groentes... in de prachtige ovens kon ze brood bakken zoals geen bakker dat ooit had kunnen deegrollen. Ook Pip's moeder Diedarien was wat bezorgd over de aanstormende reisplannen. Zelf hield ze zich vooral bezig met het vlechten van schitterende landschapskleden die over het hele eiland tussen de bomen waren opgehangen. Ook zij was jarenlang zeerover geweest tot er werkelijk geen zee meer te roven leek.

“Maar dit moet!” hield Pip vol en hij straalde zoveel elan uit dat niemand hem durfde tegen te spreken.

“Dienen jullie dan geen bemanning te ronselen. Kokspersoneel? Schoonschrobbers van het voordek? Stuurmannen aan het Reuzenrad van het Schip? Zeilklimmers en Klimzeilers? Ankerars?”

“Kunnen we allemaal zelf. 't Is maar een tochtje,” hield Pip vol. Het viel Oma Goedeke op dat Opa Blauvelt geen weerwoord had tegen deze jeugdige overmoed. Uiteindelijk viel er tegenover het brandende fakkelkarakter van Pip geen bluswerk te verrichten.

Zodoende gingen ze al diezelfde middag de zee op.

“Narri Narro!” riep Pip uit terwijl hij balanceerde op de boegspriet van het Schip 't Gouden Hart waarmee Kapitein Blauvelt al zijn grote overwinningen had geboekt. De zeilen waren wonderbaarlijk gehesen en het anker was gelicht. Zelf hield de oude man het roer in handen want dat had hij zijn hele leven nog niet uit handen gegeven. Het leek zelfs alsof er een zekere mate van stuurbevestiging op dit houten schip was aangebracht maar dat leek hem een ietwat anachronistische vergissing.

Pip keek op de kaart terwijl hij zich staande hield aan de voorkant van het schip. Hij wees: rechtdoor, bakboord, stuurzijde, loef en lij. Van "tijd" op zee was geen sprake. De zon bleef waar hij was en leek zich nauwelijks aangetrokken te

voelen tot welke horizon dan ook. Het verwonderde Kapitein Blauvelt wel enigszins. Ooit was een dag maar een paar uren lang. Nu leek een uur echt dagen te kunnen duren en toch ging dat uur voorbij in minuten. Dat was – op zich – een groot genoegen want moe werd hij niet van deze inspanning die eindeloos en toch maar enkele tellen leek te duren.

Al snel was er land in zicht. Moeiteloos ging 't Gouden Hart voor anker, en even moeiteloos konden ze een roeiboot laten zakken om naar het vasteland te gaan. Dat was stil en verlaten op wat groen geluk na. Verwonderd was de oude piraat wel toen hij ergens een grote vlag in de grond gestoken zag.

“De schat!” riep Pip.

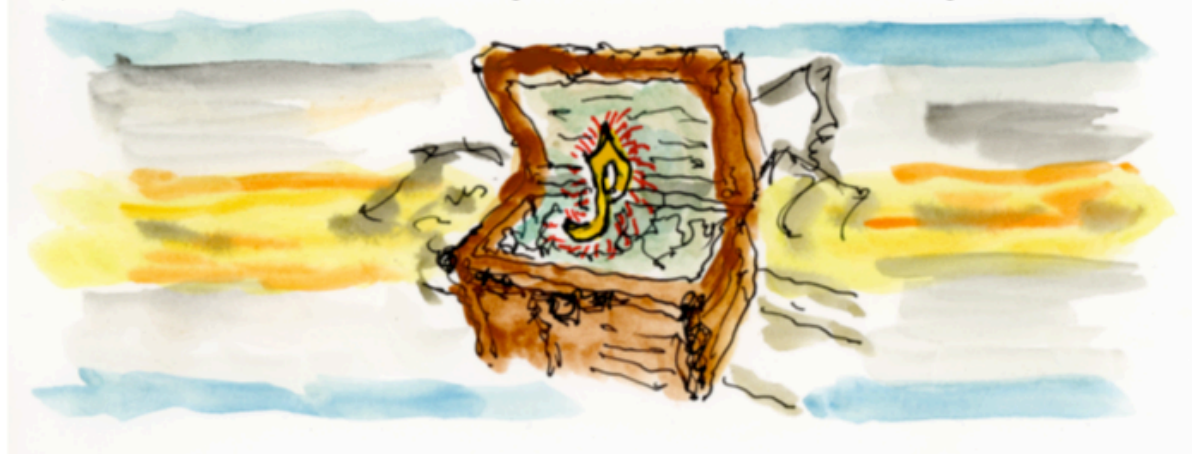
“Dat lijkt me iets te simpel,” wilde zijn opa wel even laten weten want in diens lange historie had hij hele zeeslagen moeten winnen, tegenstanders aan het zinken moeten brengen, eindeloos moeten zoeken en kuilen moeten graven om dan heel vaak een verrotte kist met nauwelijks inhoud te vinden. “Een piratenleven gaat niet over rozen,” verzuchtte hij meermaals maar Pip had geen oren naar dat soort ouwe-norsigheid. Die zette zijn spade al in de grond

en stuitte binnen de kortste keren op houtwerk. 't Was een kist en die zag er voor de begraven ellende van de laatste jaren nog goed uit. Opa en kleinkind trokken de kist op het strand en openden – ook weer zonder al te veel inspanning – om daarin een Grote Muzieknoot te vinden.

“Een Bes!” wist Pip meteen.

“Weet je het zeker?”

“Leer mij m'n noten kennen! We gaan hem meteen brengen.”

En weg waren ze alweer. Het had geen zin om naar de zandloper te kijken om te weten te komen hoeveel tijd er was verstreken. Het zand liep niet. Zand is immers niet geschapen om te lopen.

Componist Johan Sebastiaan Beek was al een tijdje triest in zijn landhuis. Hoe hij ook staaarde naar de strepen op het notenpapier dat hij voor zich had uitgestrekt... er kwam niks meer uit z'n ganzenveer. In z'n hoofd was de muziek verstomt en daardoor stroomde het ook niet meer door naar zijn vingers en naar dat wat in notenschrift moest verschijnen. Hij had zich al een aantal keren afgevraagd of de wereld niet al genoeg muziek had. Hij was de wiskunde niet vreemd en wist zeker dat er maar een beperkte hoeveelheid combinaties mogelijk was van noten en akkoorden. Kunst – ook schilderijen, toneelstukken, gedichten en beeldhouwwerken – kon nu eenmaal niet eindeloos geschapen worden. “Kijk naar het heelal,” zei hij wel eens tegen zichzelf want hij was erg eenzaam. “Er komen werkelijk geen sterren bij. Het heelal is geschapen en na zeven dagen was de Schepper er klaar mee... vanaf dat moment moesten we het er mee doen. Wij zijn nu ook bij onze Zondag aangeland.”

Toch had hij er moeite mee. 't Was zo fijn geweest om een melodie in het hoofd te horen en dan aan de tafel die tonen neer te schrijven zodat ze uiteindelijk door prachtoergels in schitterende kerken konden worden gespeeld. Al een tijdje was er alleen maar herhaling. Oud werk dat opgepoetst weer werd uitgevoerd. Het publiek was er tevreden mee... die hielden wel van herinneringen en waren niet zo

onder de indruk van het verlangen naar nieuwe toekomst.

“Narri-Narro!” riep Pip die zonder te kloppen het huis van de Grote Componist binnenviel, gevolgd door zijn grootvader die wel even op adem moest komen.

“Indringers!” riep Johan Sebastiaan Beek uit. Hij wist het zeker... deze piraten kwamen stelen wat van hem was. En omdat er niet meer bijkwam, wilde hij niet kwijt wat hij had. “Nee, man, we komen wat bréngen. Uw Droomnoot!” En Pip wierp het ding op de tafel. Even moest Beek bijkomen. Hij fronste de wenkbrauwen en vervolgens gingen zijn ogen groot open alsof het luiken in een gigantisch perceel waren.

“Die ken ik!” zei hij.

“Maar u was hem helemaal vergeten.”

“Dit is de Derde Van... of wellicht zelfs de Vierde Van... dit zou zelfs ook nog eens de Vijfde en de Zesde Van kunnen zijn!”

“U kunt wel weer een tijdje voort. Als u een beetje doorwerkt, komen we luisteren met Kerst. Doet u dan ook iets met woordjes en niet alleen muziek uit het orgel?”

“Een... Musical... ?” probeerde Johan Sebastiaan Beek. “Dat bestaat nog helemaal niet.”

“Dan bent u de Eerste! Wij moeten weer door!” Pip tikte op de arm van zijn

Grootvader die net weer een beetje lucht had gekregen.

“Nu al, Pip?”

“Een Piraat stopt niet bij één droom, opa!”

En weg waren ze. De Grote Componist pakte de pen en zette de eerste tonen op papier. Dit kon wel wat worden, dacht hij. De muziek was te lang weggeweest; het was een ontroerende hereniging tussen Schepper en Schepping.

Het was niet lang daarna – of liever: prompt in het volgende moment – dat Grootvader Blauvelt en Kleinzoon Pip alweer aanmeerden op het volgende stuk grondgebied. Hier was het iets lastiger om de vlag te vinden omdat die zich verstopt had in een grijze waas van mist en marmergesteente. Ze klommen over de rotsbrokken heen en klauterden zich een weg naar een plek waar lucht en grond nauwelijks van elkaar konden worden onderscheiden.

“Ik zie niks,” zei Grootvader.

“Dat moet ook,” zei Pip. “Dat is het slimme van deze Droomplek.”

“Aha,” zei Grootvader al begreep hij niets van die theorie. Wel had hij intussen de gedachte dat het wel erg lastig was als kinderen van alles wisten en ouderen van alles moesten leren. 't Meest logische zou zijn als het precies andersom zou gebeuren maar goed... deze reis was sowieso een vreemdsoortige. Nog altijd was

het midden op de dag en dat was het al heel lang maar hij kon ook niet anders dan denken “Wat vliegt de tijd!” en dat stelde hem wel gerust.

Natuurlijk vonden ze de vlag en meteen was Pip aan het graven. De jongen zat zo vol energie dat hij nooit opgaf om te werken voor dat wat hij zichzelf had opgedragen... deze reis die nu eenmaal gemaakt moest worden. De Kaart van de Vergeten Dromen had nog zoveel plekken en die moesten allemaal bezocht worden voordat het avond werd... al vroeg Grootvader zich af of dat moment ooit nog zou aanbreken.

Ook nu weer stootte hij al snel op het houtwerk van een geweldige kist. En ook nu weer liet die zich makkelijk open. Daarbinnen... tja, hoe omschrijf je dat...

daarbinnen waren duizend kleuren aanwezig. Meer dan duizend... een miljoen? Geen regenboog kon op tegen dit ballet aan rood, en groen, en blauw, en violet, en vermiljoen en cerise, cyaan was erbij en isabel, kobalt, koralijn, lazuur, legerbrons, malve... marron, ach en oker ook, prune, sinopel, turkoois. Het was alsof de kleuren aan het dansen waren. Dwars door elkaar, met elkaar, los van elkaar. Het was oogverblindend, of liever oogverslavend.

“Hoe krijgen we dit mee?” zuchtte Grootvader.

“Met die kist. Weegt niks.”

Opa Blauvelt tilde aan het houtwerk. Het leek alsof deze kist zweefde.

“Hoe kan dat?”

“Kleuren wegen niks. Dat weet u toch?”

Daar had de Piraten-opa nooit over nagedacht maar hij had geen weerwoord en hij besloot dat zijn kleinzoon opnieuw gelijk had. Ze namen de kist mee.

De schilder Maattijs stond naar het landschap te kijken. Zo prachtig als de wereld was, zo mooi kreeg hij het niet op zijn doek. Al een tijdje drong aan hem het idee op dat de werkelijkheid mooier was dan dat hij ooit kon schilderen. Het voelde alsof hij een nederlaag aan het lijden was tegen het onderwerp van zijn kunst. Waarom zou iemand ooit een museum binnenlopen, of een ander soort toonzaal, een galerie... als daarbinnen iets hing dat beduidend minder was dan wat elke kunstliefhebber in de echte wereld elke dag kon zien.

De vrouwen waren mooier, de mannen ook, de kerken en de straten, de regen was beeldschoon en de zon ook. Je had alleen maar ogen nodig. Een kwast, en verf... het deed er niet toe. Hij was van plan zijn ezel in de rivier van de stad te werpen, en al zijn schildermaterialen daar achteraan. 't Was over en voorbij.

“Narri-Narro!” riep Pip toen hij – en zijn grootvader – de eenzame schilder zagen aan de oever van het water. Verbolgen keek hij om. Wie stoorde hem in zijn teleurstellende overdenkingen? Immers, een kunstenaar heeft het recht om zwaarmoedig te zijn en uitzichtloos te overwegen dat er geen toekomst was. Wat was dat trouwens voor kist die dat ventje en die ouwe man bij zich droegen? Waarom zweefde dat ding? Alleen: hij had geen zin om daar allemaal naar te vragen. Hij wilde gewoon dat ze weggingen en zodat hij in totale droevigheid kon verzinken.

“U had een droom, weet u nog?” zei Pip.

Dat wist de kunstenaar wel maar dat was lang geleden toe hij nog het idee had dat hij ooit een belangrijk onderdeel zou worden van de beeldende paletkunst. “Ik moet even zitten,” zei Grootvader Blauvelt. “Ik ben trouwens gepensioneerd piraat. Dat u dat weet.” Toen opende Pip de kist. Er was op dat moment ook zonschijn – want het was al dagenlang, misschien maandenlang, zeker minutenlang twaalf uur in de middag – en een enkele straal daarvan viel op dat wat er in de kist zat.

Daar kon de regenboog niet tegenop. Zoveel kleur. Ook niet het groen en het blauw in het water of in de lucht. Zelfs vogels waren even van slag want hoe ze ook hun best hadden gedaan een gevederd kleurenpalet te zijn in moeder natuur... dit in deze kist versloeg alles.

“Kleur,” zei de schilder enigszins uit het veld geslagen. Hij wankelde. “Kleuren, alsof ze in duel zijn met zwaarden maar van tevoren hebben afgesproken dat het geen strijd is maar vriendschap.” Dat zag de schilder en hij schilderde, de kleuren die tegenover elkaar stonden maar wel samen voor vrede zorgden.

“Een schilder schildert niet de wereld zoals hij is maar zoals hij moet zijn,” zei Pip die nu eenmaal wijs voor zijn jeugd was. Of wellicht was alle jeugd wel wijs want stomme oorlogen worden alleen gevochten door volwassenen. Dat alles overdacht zijn grootvader maar hij zei het niet.

“Past u op dat u niet in dat water valt. ’t Is nogal smerig, heb ik gehoord,” waarschuwde Opa Blauvelt.

“Kleur, waar ben je al die tijd geweest?” verbijsterde schilder Mattijs zich en het leek even alsof hij niet tegen de inhoud van de kist sprak maar tegen zichzelf.

“U droomt al een tijdje niet meer. U kijkt alleen maar,” zei Pip en opnieuw verbaasde Grootvader zich over de wijsheid van het kind. “Wat u zag was niet werkelijkheid maar uw fantasie. Als u even uw ogen dichtdoet...”

Schilder Mattijs deed dat. En het was verbluffend wat hij zag. Dit was de inhoud van die kist maar dan op de binnenkant van zijn oogleden. Hij wilde zich hierin wentelen, omdraaien, rondom kijken. En dat kón.

“Omdat in dromen alles kan,” hield Pip vol.

Dit wilde hij schilderen. Dit was een reden om een kunsthall binnen te lopen en te ontsnappen aan de werkelijkheid. Hier stond genoeg voor een tentoonstelling in elk museum van de bekende wereld. Hij kon ze uitstallen langs de oevers van deze eindeloze rivier. Ze mochten aan de muren van elke kunstliefhebber hangen. Hij had alleen nog tijd nodig om al dat prachtige werk vanuit zijn ogen en dromen op het doek te krijgen.

“Tijd staat al een tijdje stil,” zei Pip bemoedigend. En daarop greep schilder Mattijs zijn kwasten, zijn palet, zijn doek... en hij dééd het. Dat wat zijn dromen hem hadden opgedragen, ooit, dát werd nu zijn werkelijkheid.

“We moeten hem maar even alleen laten want hij is aan het meesterwerken,” zei Grootvader Blauvelt tegen zijn kind. “Moeten we er nog veel?”

Ze moesten er nog veel! Nog heel veel. En ze hadden alle tijd van de wereld. Dus zochten ze al die vlaggetjes op en gingen alle zeven zeeën en zeven keer zeventig eilanden langs om de nodige dromen naar hun thuis te brengen. Zo was er de Gulle Lach in een kist op Paaseiland die ze naar een Treurige Italiaanse Clown

brachten die al heel lang geen vrolijkheid meer had en daardoor ook geen publiek. En er was dat Licht in die kist op het Donkere Land die ze naar de Vuurtoren brachten zodat die schepen weer in veiligheid kon brengen. En dan die Droom van de Mooie Spiegel die ze brachten naar een Vrouw die twijfelde aan haar schoonheid en daarna weer wist dat het er niet om ging of ze Mooi of Lelijk was maar dat ze vooral Zichzelf moest zijn. Want dát had ze ooit gedroomd. Overal waar ze kwamen, brachten Pip en zijn Grootvader vrolijkheid omdat de Dromen vergeten waren en als verloren werden gewaand. Echter: ze hadden alleen maar al die jaren in kisten gezeten omdat de eigenaars dachten dat ze geen Dromen nodig hadden, alleen maar werkelijkheid.

't Gouden Hart voer met volle zeilen van de ene Grote en Stille Oceaan naar de andere want er zijn nu eenmaal heel veel Grote en Stille Oceanen. Ze kwamen in de buurt van de Zuidpool en de Noordpool waar het heel koud was en ze warmte brachten zonder dat het ijs ging smelten. Ze gingen naar de Tropen waar soms te veel zand was omdat er te veel bomen waren omgehakt en de mensen ooit hadden gedroomd dat ze zowel te eten hadden als mooi junglegroen om zich heen. Het was een prachtige dag, of een mooi uur, of een schitterend jaar... wie zal het zeggen.

Toch was het uiteindelijk tijd om weer op huis af te gaan, zo vond Pip. Opa vond het aan de ene kant wel aantrekkelijk om weer bij het Zandkasteel aan te leggen maar aan de andere kant wist hij ook dat hij deze schitterende reis zou gaan missen. Wat was het heerlijk geweest om met zijn kleinzoon over al die schitterende wateren te varen. Zo fijn had hij de wind nog nooit in de zeilen gevoeld. En hij had zelfs bij tijd en wijle – ook al moest dat wel met een zogenaamde mastlift – in het Kraaiennest gestaan om te zien dat de Wereld daadwerkelijk rond was en dat er altijd horizons waren die nooit dichterbij leken te komen, hoe ver je ook ging. Maar ook opa miste zijn lieve Goedeke en zijn dochter Diederien want hoe kort de tijd ook was; het voelde door al die

prachtige belevenissen wel als “lang”.

En daarom koersten ze op huis aan.

Wel vroeg Opa Blauvelt zich af hoe het nu met de rest van zijn leven moest. Hij voelde zich nog goed maar het was wel fijn geweest om een doel te hebben want zonder doel is een leven nu eenmaal saai. Hij probeerde zich in te denken wat er nog kon zijn nu hij – samen met Pip – al die dromen had gebracht naar hun oorspronkelijke eigenaars. Die vraag benauwde hem enigszins maar hij wist dat hij ook niet kon ontsnappen aan dat wat ze in een verhaal altijd Het Einde noemen. Toen zag hij het Pirateneiland terug, in de verte... en het Zandkasteel dat daar mooi bovenuit torende. Hij nam zijn verrekijker en schoof de langste lens naar voren zodat hij scherp kon kijken naar wat hij dáár zou aantreffen.

“Pip, wat zie ik daar?”

“Wat denkt u zelf, opa?” glimlachte Pip.

Natuurlijk zag hij op de kustlijn zijn geliefde Goedeke staan die met haar welkomzakdoek zwaaide, met naast haar Diederien die het ook weer fijn vond haar kind in de armen te sluiten. Toch was dát niet wat hem verraste. Hij zag... zag hij dat nou echt goed... hij zag duizenden, zo niet tienduizenden vlaggen op zijn eigen eiland. Vlaggen zoals ze er talloos hadden gevonden op allerlei landgoed waar ook ter wereld. Vlaggen in alle kleuren en maten.

“Vlaggen,” zei hij met een lichte vleem van vraag in de toon.

“Vlaggen!” zei Pip alsof het een logische conclusie was.

“Wat zijn dat voor vlaggen, dan?”

“Dat zijn al uw dromen, opa,” zei Pip en keek zijn Grootvader aan. “U was ze misschien een beetje vergeten maar ze zijn er nog steeds. Nu staan er vlaggen op en kunnen we ze op het eiland opgraven.”

Hij kon het niet ontkennen. Er liep een warme traan uit z’n ooghoek over z’n wang. Dit was wat hem nog te doen stond. Hij moest zijn eigen dromen opgraven en waarmaken.

“Maar heb ik de tijd?”

“Het is Twaalf Uur,” zei Pip. “Ik wil wel eerst een boterham en soep eten want die hebben we hier nog steeds staan aan boord. Maar daarna gaan we beginnen.”

“Al die dromen... ik wist niet... ik weet niet...”

“Maar dat is mooi. We openen een kist en u weet het weer.”

Zo kwamen ze thuis. En ja, ze aten eerst even want je moet altijd iets hebben dat de maag vult en de honger stilt want anders zijn dromen heel irritant. Maar daarna gingen ze aan de slag en zo waren ze nog zeker een uur, dag, jaar, eeuw, maand, tel bezig.

Want wie droomt, heeft alle tijd van de wereld.

EINDE

Dank!

*Ik droomde van een engel die moeite had om op een sokkel te klimmen. "Moet ik je helpen," vroeg ik. "Nee, ik ben hier om **jou** te helpen." Hij of zij of het had gelijk. (Ik realiseerde me dat engelen de eerste genderneutrale wezens waren in de schepping.)*

Ik schreef in 2024 heel veel en ik mocht dat in een veilige omgeving doen met goeie mensen om me heen. Ze zijn me allemaal lief en ik zou ze het liefste de engelen in m'n bestaan willen noemen.

Toch zie ik soms hoeveel moeite ze hebben om de sokkel te beklimmen waarvandaan ze hun werk doen. Al die pijn en al die teleurstelling, ook. Al die inspanning. Soms denk ik dat hun enige taak is om mij te inspireren. Dat is niet zo maar ik mag dat best denken.

Daarvoor ben ik iedereen heel erg dankbaar. Als je dit boekje in handen hebt, ben je ongetwijfeld zo'n engel. Dan hoop ik dat het je bemoedigt om me ook in 2025 te helpen met wat ik doe. De pen hou ik namelijk nooit alleen vast; daar helpen jullie mij elke dag bij.

Dank daarvoor, en veel goeds voor volgend jaar.

Dick van den Heuvel

Soms kijk ik weg van de dag omdat ik oorlogen en woede niet begrijp. Dan probeer ik mijn zorgen over de toekomst van ons bestaan mee te geven aan een ondergaande zon. Ik weet ook wel dat die alles de volgende ochtend in volle glorie terugbrengt. Maar hoop hou ik; hoop voor een nieuwe dag, een nieuwe tijd, een nieuw jaar. Daarom schreef ik dit boekje... omdat ik het over dromen wilde hebben. Over dromen van een betere tijd.

Dick van den Heuvel

